

บรรณานุกรม

- Chung, T.M. & Nation, P. (2003). *Technical vocabulary in specialised texts*.
- Edgar Faure. (1972). *Learning to Be the World of Education Today and Tomorrow*. Paris: Unesco.
- Ehrman, M. O. (1990). Adult language learning styles and strategies in an intensive training setting. *The Modern Language Journal*, 311-327.
- Gerrig, R.J. and Zimbrado, P.G. (2010). *Psychology and Life*. Boston: Pearson.
- Knowles, M. (1975). *Self-directed learning: a guide for learners and teachers*. New Jersey: Cambridge Adult Education.
- Overbaugh, R. & Cherry, G. (2010). *An overview of Jerome Bruner his theory of constructivism*.
- Peterson, R. (1979). *Lifelong learning in America*. San Francisco: Jossey-Bass.
- R.H. Dave. (1973). *Lifelong education and school curriculum*. Unesco Institute for education.
- Richard, V. (2007). Self-directed learning revisited: a process perspective. *International Journal of Self-Directed Learning*, 4, 53-64.
- Skager and Dave. (1977). *Curriculum Evaluation for Lifelong Education*. Unesco: Institute for Education Programmed Press.
- Sorenson, B. (n.d.). *Jerome Bruner and his influence on Education*. www.foliolive.com/user/bj/bjs33/theoryist.pdf.
- Tomic, W. & Kingma, J. (1996). Three theories of cognitive representation and criteria for evaluating training effects. *Education Practice and Theory*, 15-35.
- UNESCO. (1982). *Bulletin of Education in Asia and Pacific: Review, Reports and Notes*. Paris: Unesco.
- Valette, R.B. & Disick, R.S. (1972). *Modern language performance objectives and individualization : a handbook*. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Willis, J. (1996). *A framework for task-based learning*. London: Longman.
- Woodfolk, A. (2010). *Education psychology*. New Jersey: Merrill.

กรแก้ว อัจฉริย์. (2537). การพัฒนาชุดการเรียนรู้รายบุคคลเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพเลขานุการใน
สังคมสารสนเทศ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กรมการท่องเที่ยว. (2553). สถิติการท่องเที่ยว. สืบค้นวันที่ 1 สิงหาคม 2558: จาก www.tourism.go.th.

กรมวิชาการ. (2549). แผนการพัฒนาศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2549-2559. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานคร.

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2554). ยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. กรุงเทพมหานคร: กระทรวง
การท่องเที่ยวและกีฬา.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.

กาญจนา เกียรติประวุฒิ. (2524). วิธีการสอนทั่วไปและทักษะการสอน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ.

กิ่งแก้ว รัชชินทร์. (2010). แนวทางการสอนเพื่อการสื่อสาร. สืบค้นวันที่ 1 สิงหาคม 2558: จาก
http://kingkaew2010.blogspot.com/2010/11/blog-post_06.html.

ชลวิภา เพื่องานกาญจน์. (2547). การใช้กิจกรรมแผนผังความคิดเพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางภาษาอังกฤษและ
ทักษะการคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต:
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชูเกียรติ ชีระนิตกุล. (2543). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบสื่อประสมเรื่องปรากฏการณ์การเรือน
กระจกสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เชษฐา บุญสวัสดิ์. (2540). การสร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองเรื่องการใช้เครื่องมือวัดไฟฟ้าวิชา ช 0278 ช่างเดิน
สายไฟภายในอาคารระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดร.ชนิ หล่อวัฒนา. (2547). การใช้แนวความคิดการเรียนรู้ภาษาแบบองค์รวมเพื่อเพิ่มพูนทักษะภาษาอังกฤษ และ
ทักษะการคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต:
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เดมศักดิ์ คทาวณิช. (2546). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเลชั่น.

นราวัลย์ หลิมศิริ. (2553). การเปรียบเทียบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ และ
ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แนวการสอนโดยตรงกับแนวการสอนโดยอ้อม.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นฤมล ดันธสุรเศรษฐ์. (2533). แหล่งวิทยาการในชุมชน. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

บุษพา อยู่ทรัพย์. (2555). การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตัวเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาผ่านการเรียนรู้การสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะ. Research Journal Humanities and Social Sciences .

ปิยาภรณ์ ครองจันทร์. (2546). ปัจจัยส่วนบุคคลและบรรยากาศองค์การที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

พระจักรพงษ์ ธรรมมา. (2550). การบูรณาการการสอน ไวยากรณ์ในการเขียนแบบเน้นกระบวนการเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักเรียนระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พะเยา พรหมเทศ. (2549). การใช้การสอนภาษาที่เน้นคำศัพท์เพื่อเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ภาพิมล ชาติพล. (2549). ปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของพนักงานบริษัทเอ็กโก เอ็นจิเนียริง แอนด์ เซอร์วิส จำกัด. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

มนัส ประเทืองจิตร. (2542). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อทักษะการฟังเบื้องต้นสำหรับเจ้าหน้าที่สาธารณสุข. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2533). เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาสาธารณสุข หน่วยที่ 1 -7. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

รัชนิกร ทองสุข. (2545). แหล่งเรียนรู้สิ่งแวดล้อมศึกษาในท้องถิ่นเพื่อพัฒนาหลักสูตร ในตำบลมหาวัน กิ่งอำเภอเชียงรุ่ง จังหวัดเชียงราย. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รัตยาภรณ์ จงไพศาล. (2547). การพัฒนาคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เรื่อง มาตรฐานคุณภาพ HA สำหรับพนักงานปฏิบัติการ โรงพยาบาล. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

รุ่งฟ้า กิติญาณสันต์. (วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยบูรพา). 2549. รูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 57 - 68.

ลลิตา ภูทอง. (2553). การสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้นำและสมาชิกชุมชนในเขตจังหวัดเชียงใหม่และเชียงราย.

เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

ลลิตา สุขปรีดี. (2526). เทคโนโลยีการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: พิมพ์.

วนิดา ไชยคุณ. (2547). การพัฒนาชุดการเรียนรู้เรื่องขยะมูลฝอยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วรรณิ ลิ้มอักษร. (2551). จิตวิทยาการศึกษา. สงขลา: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยสงขลา.

วัชรภรณ์ สุริยาภิวัฒน์. (2546). วิจัยธุรกิจยุคใหม่. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วาสนา ชาวหา. (2522). เทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ: กราฟิการ์.

สมคิด อิศระวัฒน์. (2532). การเรียนรู้ด้วยตนเอง. วารสารการศึกษานอกโรงเรียน, 5, 73-79.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2554.

กรุงเทพฯ: กุรุสภาเสดพรว.

สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2555). สรุปสาระสำคัญ แผนพัฒนาเศรษฐกิจ

และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการ

พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

สุมาลี สังข์ศรี. (2545). การจัดการการศึกษานอกระบบโดยวิธีทางไกลเพื่อส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าชีวิต.

นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

เสกสรรค์ เข้มพินิจ. (1 สิงหาคม 2553). ปัญหาการศึกษาไทยในทัศนะ Constructionismกับการเรียนการสอน.

เข้าถึงได้จาก <http://www.kmutt.ac.th/>:

<http://www.kmutt.ac.th/organization/Education/Tech>

หฤทัย กาศวิบูลย์. (2549). การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมตามแนวคิดทฤษฎีปัญหาเพื่อส่งเสริมทักษะ

ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับกำลังพัฒนา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เหมาะสมพิทักษ์ สุณีย์. (2533). การพัฒนาชุดการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการโจมตีปัญหา

คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อดิแพทย์ อัญชลี. (2554). รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในพื้นที่ตำบลท่าคา อำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสงคราม. วารสารวิจัยและพัฒนา ปีที่ 3.

อาชญญา รัตนอุบล. (2540). กระบวนการฝึกอบรมการศึกษานอกระบบโรงเรียน. กรุงเทพฯ: บริษัทประชาชน จำกัด.

อารีย์ พันธัมณี. (2546). จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนรู้การสอน. กรุงเทพฯ: โยโชน.

